

Petak trinaesti – s razlogom

Mia Šlafhauzer

Mislim da je osoba koja je trinaestog ožujka najavila kako će se škole zatvoriti na "dva tjedna" najgori prorok/proročica na svijetu, i nikad joj tako loše predviđanje neću zaboraviti. U svome telefonu još uvijek čuvam poruku koja je uzbuđeno glasila "Ladno dva tjedna bez škole!" i svako malo ju otvorim samo da se nasmijem tom entuzijazmu i neznanju o trenutnoj i svim budućim situacijama koje su slijedile.

E, moj prijatelju, kako je ta poruka loše ostarila.

Još se sjećam tog petka kad sam uzbuđeno išla u školu znajući da se neću morati popeti na to brdo iduća dva tjedna. To brdo na kojem se nalazi moja gimnazija je kao nekakav prirodni selektor učenika – kao da je dragi Bogo rekao "Tko se tu popne neće imati drugih problema osim kronične penjačke astme..." Bilo je tu i zafrkavanja oko nošenja maski, kad bi se neki kolega iz generacije nakašljao pa bi odmah bio pitan ono najnapornije od svih pitanja...

"Opa, korona?" pa bi odmah uslijedila i ona već odavno poznata rečenica iz Bitangi i princeza "Dva metra od mene!"

U mom kućanstvu je prevladala nekakva "tko zna kad ćemo idući put" atmosfera, pa je moj brat Mislav nagovorio mamu da naručimo pizzu – što se kod nas radilo samo ponekad, kad se već moglo reći da "nismo dugo". Ne sjećam se točno kako je ugodna atmosfera prvotno nastala, ali sjećam se da je sve krenulo nizbrdo kad je moj otac Miro ušao u sobu brata i mene, i sve je eskaliralo – jer je Murphyjev zakon uvijek bio pretjerano velik fan baš našeg kućanstva, iako mi njega nismo baš pretjerano obožavali.

Miro je došao u sobu i vrlo zaigranim tonom glasa rekao mom bratu "Ajde da te sad vidim!" i počeo ga lupkati po glavi (nešto nalik na one zamahe rukama kad pokušaš uhvatiti muhu ali znaš i sam da nećeš uspjeti u toj namjeri krvoločnog ubojstva pa ne koristiš ni dvadeset posto svoje snage). Moj brat se nije mogao previše oduprijeti tako očitoj provokaciji i naravno da je uslijedio niz kreativnih epiteta za mog oca. Dalje je sve išlo kao po scenariju crtića; nekoliko smiješno-ružnih uvredica smišljenih upravo tamo i upravo tada, nekoliko šaljivih zamaha rukama, i onda Grand Finale.

"Jači sam od tebe, majmune"

"Od mene?! Ti ćeš meni majmune..."

Podigao ga je. Moj otac od pedeset godina i devedeset i pomalo krupniji kusur kilograma, s olabavljenim koljenom koje je samo kovalentna veza spajala s ostatkom te jadne napaćene noge, podigao je mog tada sedamnaestogodišnjeg brata u zrak. Ne moram se ni sjećati tog prizora jer sam ga svojim telefonom snimila od početka do kraja i dan danas ga pokazujem na TV ekranu kao podsjetnik na to od kakvih se lumena sastoji muška populacija našeg stana, i još mi snove ganja poput kakve neuzvraćene ljubavi do tada nikad napravljeni zvuk.

KRC.

Neposredno zatim i "bum". Što bi se drugo i čulo nakon takvog krckanja?

Mislav je ustao s tepiha i pokazao nam tekuću, svježe nanesenu "šminku" ispod nosa upečatljive crvene boje (koja ipak blago vuče na bordo), dok se Miro nije još ni ustao, a već je odjeknulo "Zovi Tanju". Tanja (moja divna majka), kakva je, vidjela je ozbiljnost situacije i svejedno uspjela nekako provući njen nježno izrečeni stih "Opet te vlastiti sin nokautira...". Nisam bila nazočna daljnjim događanjima jer sam već tada kasnila na kavu koju sam dogovorila onako u žurbi, zaboravivši skroz na tu gadnu koronu, no već ubrzo je stigla poruka kako je Miro bezecirao mjesto u prvom redu u operacijskoj sali bolnice Vukovar. Nikad nisam naginjala granama biologije i anatomije čovjeka pa ću stručne izraze ostaviti za nekoga tko zapravo zna o čemu priča ili barem za one što vole zvučati pametnije nego što jesu, ali reći ću ovo na način da svi razumijemo: Miro je u zglobu svoje desne noge uspio slomiti sve što se u zglobu slomiti može – jer je on oduvijek davao sve od sebe, pa tako i kad nešto slomi on slomi koliko god je toga moguće. Istog trenutka sam mu kupila dvije vrećice njegovih najdražih citrus bombona preliveđenih šećerom (vizualni prikaz dijabetesa) i otišla na brzinsku kavu. Kada se vratio s operacije dobio je hodalicu, i uz tu hodalicu najnoviji nadimak.

Stoga smo nedjelje kad se Miro vratio kući održali (pre)krštenje i od tad ga zovemo Miromobil.

Miromobil nije uopće mogao stati na nogu nekoliko mjeseci, što ga je stavilo u najbolju moguću karantenu – bolju nije mogao izmisliti. Mama je za to vrijeme morala s nama obavljati kupovinu i neke stvari s kojima joj je Miro prije pomagao, dok smo Mislav i ja imali plan kupiti Miri zvonce, no ideja je brzo propala kad smo zaključili da bi to zvonce zbog prekomjerne uporabe vrlo brzo završilo u snijegu.

Mia Šlafhauzer

Pohađam 3. razred opće gimnazije Vukovar. Kada nemam pametnijeg posla, volim se zaokupiti crtanjem, pisanjem, čitanjem, fotografiranjem i bilo čime što će mi tog dana biti zanimljivo. Najčešće pišem kratke priče o anegdotama koje se događaju meni, mojoj obitelji ili prijateljima jer mi se u tom trenu čine urnebesnima.